

Oktober 2019. Zesde jaar

Blad zonder naam

Periodiek van schaakvereniging EsPion

SCHOUDERKLOPJES EN HANDJES SCHUDDEN

Je kunt zeggen wat je wil, maar onze voorzitter verstaat z'n vak.

Deze licht poëtische herfsteditie is bestemd voor:

Liefhebbers

Met een goede camera en scherp oog voor glimlachjes
gunt Cor Bergveld ons een blijde terugblik op de Ledenvergadering 2019

Met dank aan Rudolf

Op de eerste twee donderdagen in september is er traditiegetrouw snelschaken. Eerst voorrondes over 10 partijen, een week later finales in groepen van zo'n acht spelers. Het vorig jaar geïntroduceerde speltempo van 3 minuten + 2 seconden gooit wedstrijdleader Harrie weer overboord en hij keert terug naar 5 minuten zonder increment. Er is nog meer hang naar het verleden want de 'oude' snelschaakregels worden gehanteerd: bij een onreglementaire zet door de tegenstander mag de partij worden opgeëist. De oude garde-klokken blijven deze avond wel in de kast.

Er zijn 33 EsPionezen, net iets minder dan op een doorsnee zomeravond. Snelschaken is blijkbaar niet ieders favoriet. De indeling is Zwitsers, dus met grote ratingverschillen in de eerste ronde.

Meteen valt er een opmerkelijke uitslag te noteren op bord 2: Rob van Slooten verschaft titelverdediger Henk Enserink. Het zet voor beide heren meteen de toon: Rob is met 8 uit 10 de sterkste deze avond terwijl Henk een ronde later weer een 0 incasseert. In een totaal gewonnen stelling kan hij de verleiding niet weerstaan om de koning van Jos Kraaij te slaan, die daarop prompt de partij claimt. Flauw van Jos of dom van Henk? De wedstrijdleader had hier vooraf nog zo voor gewaarschuwd!

Mijn eigen prestaties dan. Vorig jaar haalde ik als 'new kid on the block' het brons, dus kwalificatie voor de A-finale is het doel. Het begint goed met 4 uit 5, alleen tegen Henk Plantfeber gaat het mis. Maar tegen sympathieke tegenstanders valt daar altijd wel mee te leven.

In ronde zes tref ik Roland en in een mindere positie zet ik alles op alles om nog een resultaat te halen, maar ondanks het nodige gooi en smijtwerk is de 0 onvermijdelijk. André is de volgende horde. In een positie waar weinig aan de hand is, laat ik me mijn dame ontfutselen en met slechts één seconde op zijn klok zet hij mij nog mat.

Pijnlijk, ik zak wat bordjes en er is nu dringend een punt nodig om bovenin mee te blijven doen. Robert overspeel ik volledig, maar op het moment dat het een kwestie van een paar zetten is voordat hij zijn hand over het bord gaat steken, blunder ik mijn dame weg. Hoewel ik alsnog meer materiaal heb, ben ik het helemaal kwijt en incasseer mijn derde nul op rij.

Weggezakt naar bord acht in de voorlaatste ronde moet ik proberen de laatste strohalm te pakken om me nog te kwalificeren voor de A-finale. Hetzelfde geldt voor tegenstander Henk Enserink die zijn beroerde start niet echt goed heeft weten te maken. Hij zoekt meteen de aanval, ik plaats een discutabele tegenzet die Henk niet weet te weerleggen. Na pionwinst valt zijn stelling in elkaar waarmee de titelverdediger definitief tot de B-finale is veroordeeld.

In de laatste ronde win ik nog van Frank. Ik veronderstel dat 6 uit 10 net goed genoeg moet zijn maar de realiteit is helaas anders. Zes spelers hebben zes punten gescoord en volgens het discutabele systeem van TPR val ik precies buiten de grote finale.

De weg naar Yeah

Een week later is alles anders. Rudolf is er niet en zo schuif ik alsnog door. Henk Plantfeber wil graag een groep lager spelen en Robert staat altijd wel te trappelen om met de grote jongens mee te doen. Voor de immer pragmatische wedstrijdleader een ABC'tje. Topfavorieten deze avond? De verrassende voorrondekoning Rob van Slooten, Drievoudig snelschaakkampioen Roland en clubkampioen Constantijn. Daarnaast zijn Raymond Dernier, André, Raf en specialist Robert niet te onderschatten outsiders.

We spelen twee volledige rondes. In de eerste omloop gaat Rob vrolijk verder waar hij vorige week ophield en met 6,5 uit 7 is hij wederom heer en meester.

Alleen Constantijn weet hem een halfje te ontnemen. Zelf kom ik tot vijf punten. Vorige week verloor ik door mijn eigen gepruts van Robert, maar nu heeft hij een fraaie matcombinatie en is zijn punt zeer verdiend. Uiteraard is Rob mij ook de baas.

Met 1,5 punt achterstand moet er wat gebeuren. In de tweede ronde valt alles opeens goed. Constantijn jaag ik door z'n vlag, de partij tegen angstgegner Robert doorsta ik schadevrij, Raymond legt het af in een toreinendspel en André speelt opeens met mijn paard waarop ik claim. Sorry André, in deze groep spelen we met het mes op tafel.

Rob incasseert ondertussen steeds nullen en als ik hem zelf ook versla ziet het er wel heel florissant uit. Met nog twee partijen voor de boeg sta ik bovenaan met twee punten voor op mijn laatste opponenten Roland en Raf.

Nog één halfje is nodig voor de titel. Tegen Roland speel ik daarom een vrij risicoloze partij, maar in het eindspel weet hij mij toch weg te schuiven. Dan moet het tegen Raf gebeuren. Dat lukt, in een scherpe partij plaats ik een dodelijke combinatie en kroon mij daarmee tot de beste snelschaker van EsPion. Yeah!

Elders in de zaal werd deze avond ook hard gestreden om de groepswinst. Henk Plantfeber (B), Harrie Boom (C) en Rob Ansink (D) waren daarin succesvol.

Joban

Twee kleuren die elkaar haten

Ik open met een gambiet: de Argentijn Jorge Luis Borges (1899-1986) is de beste Spaanstalige schrijver van de twintigste eeuw.

Zijn oeuvre bestaat uit korte verhalen, essays en gedichten. Daarnaast heeft hij ook literair kritische beschouwingen gepubliceerd en een inleiding tot de Engelse literatuur.

Borges was onwaarschijnlijk belezen en vanwege zijn werk (dat vaak de literatuur tot onderwerp heeft) wordt hij als een "writers' writer" beschouwd. De onderwerpen voor zijn verhalen vond hij niet alleen in de wereldliteratuur maar ook in de wijsbegeerte. Met een ironische onthechtheid gebruikt hij grote ideeën om mooie verhalen te kunnen schrijven.

Borges is vaak een scepticus genoemd omdat het hem niet om de waarheid gaat. In het nawoord bij zijn essaybundel *Otras inquisiciones* schrijft hij dat dit boek de tendens heeft om "religieuze en filosofische ideeën te evalueren op basis van hun esthetische waarde" en duidelijk niet op basis van hun waarheidsgehalte. Borges spreekt over zijn boek alsof hij er alleen maar de lezer van is, in plaats van de schrijver en die onpersoonlijke houding tegenover zijn eigen werk is ook weer in overeenstemming met de inhoud van het boek.

Een tweede tendens die hij in het boek ontwaart is namelijk de neiging om "te veronderstellen (en te verifiëren) dat het aantal fabels of metaforen dat het menselijke voorstellingsvermogen in staat is voort te brengen beperkt is". Met andere woorden, alles is al eens bedacht of gezegd of opgeschreven, er is niets nieuws onder de zon, zoals het bijbelboek Prediker ons voorhoudt. Een voorbeeld. In het essay *De bol van Pascal* beschrijft Borges dat Xenofanes God beschreef als "een oneindige bol". Deze gedachte komt Borges op allerlei plaatsen tegen: in de Timaios van Plato, bij Parmenides van Elea, bij Empedokles, bij Alain de Lille, in de Roman de la Rose, in Pantagruel van Rabelais, bij Giordano Bruno, bij John Donne, bij Milton en bij Pascal, die schreef dat de natuur "een angstaanjagende bol is, waarvan het middelpunt overal en de omtrek nergens is".

Borges besluit dan: "Misschien is de algehele geschiedenis de geschiedenis van de diverse intonatie van een aantal metaforen". Het is een thema waar Borges de essaybundel *Otras inquisiciones* aan gewijd heeft: de ontkenning of rigoreuze relativering van "onze armzalige individualiteit". Wie, zoals Borges, bij schrijvers uit zo verschillende plaatsen en tijden zo vaak zoveel gedachten en formuleringen tegenkomt die bijna woordelijk identiek zijn, kan niet anders dan concluderen dat de menselijke geest niet zo origineel is als men meestal denkt.

Een typerend essay is *De bloem van Coleridge*. Het begint zo: "Omstreeks 1938 schreef Paul Valéry dat de geschiedenis van de literatuur niet de geschiedenis van de auteurs en de toevalligheden van hun carrières of van de carrière van hun werken zou moeten zijn, maar veeleer de geschiedenis van de Geest als producent of consument van literatuur." Dan volgt de typisch Borgesiaanse opmerking: "Het was niet de eerste keer dat de Geest zo'n opmerking had gemaakt."

Daarna begint de reis door de literatuur; Borges vermeldt dat deze opmerking al minstens tweemaal eerder gemaakt was, door de Amerikaan Emerson in 1844 en door de Engelsman Shelley twintig jaar daarvoor. Vervolgens ontdekt Borges dat drie verschillende teksten (van Coleridge, Wells en Henry James) dezelfde idee bevatten. Dat verbaast hem niet want "voor klassieke geesten is de literatuur essentieel, niet de individuen." Hij sluit af met de typische zinnen: "Gedurende vele jaren heb ik gedacht dat de vrijwel oneindige wereld van de literatuur in één man was. Die man was Carlyle, hij was Johannes Becher, hij was Whitman, hij was Rafael Cansinos-Assens, hij was De Quincey."

Ook het schaakspel is doorgedrongen tot het oeuvre van de Argentijn, al moet opgemerkt worden dat zijn vermeldingen van het spel bijna altijd terloops zijn.

Ten eerste zijn daar de losse opmerkingen die hij over het spel gemaakt heeft. In het voorwoord van *El oro de los tigres* (1972) schrijft hij dat de lezers een filosofische preoccupatie zal opvallen. Deze preoccupatie met de wijsbegeerte heeft hij vanaf zijn kindertijd, vanaf het moment dat "mijn vader mij met behulp van een schaakbord (ik herinner mij dat het van cederhout was) de wedloop tussen Achilles en de schildpad uitlegde". In een vraaggesprek uit 1973 met Richard Burgin herhaalt hij die opmerking. Borges vertelt dat zijn vader van schaken hield en een goede speler was, "and then he took me to the chessboard, and he explained to me the paradoxes of Zeno, Archilles (sic) and the Tortoise, you remember, the arrows, the fact that movement was impossible because there was always a point in between, and so on. And I remember him speaking of these things to me and I was very puzzled by them. And he explained them with the help of a chessboard." Ergens anders (ik weet niet meer waar) vertelt Borges dit verhaal nog eens en hij voegt er aan toe dat zijn vader hem de idealistische filosofie van Berkeley uitlegde met behulp van een sinaasappel.

Ik moet bekennen dat ik een tijdlang gedacht hebt dat Borges alleen maar interessant wilde doen tot ik *The Problems of Philosophy* van Bertrand Russell las.

Wordt vervolgd op volgende pagina

Twee kleuren die elkaar haten (vervolg)

In het eerste hoofdstuk leidt Russell de lezer in tot de wijsbegeerte van Berkeley met als voorbeeld een schrijftafel. Misschien kende Borges' vader dit boek en heeft hij de tafel vervangen door een sinaasappel. Wat betreft de paradox van de snelvoetige Achilles die de trage schildpad niet kan inhalen, men kan zich voorstellen dat men die paradox aanschouwelijk kan maken met behulp van de kwadraatregel in het eindspel, waarbij onder bepaalde omstandigheden de koning een pionnetje niet kan inhalen.

In het voorwoord van *El otro, el mismo* (1964) spreekt hij over de poëzie als een "geheimzinnig schaakspel, waarvan het bord en de stukken als in een droom veranderen en waarover ik me na mijn dood zal buigen".

Een van Borges' beroemdste verhalen is *De tuin van de paden die zich splitsen*. Hij stelt de vraag: "Wat is het enige woord dat niet toegestaan is in een raadsel dat als thema het schaakspel heeft? Ik dacht een moment na en antwoordde: Het woord schaakspel."

Het zou een mooie stelling bij een proefschrift zijn: De tuin van de paden die zich splitsen is een beschrijving van het schaakspel.

Ook in een ander verhaal van Borges komt het schaakspel voor.

Zoals gezegd, meestal zijn Borges' vermeldingen van het schaakspel terloops, maar soms is hij explicieter; hij heeft de twee prachtige sonnetten *Edrez* aan het spel gewijd. Dit paar gedichten bevat allerlei Borgesiaanse motieven: de oneidigheid van het spel, de speler die niet vermoedt dat hijzelf wellicht niet meer is dan een pion in de hand van een machtiger speler, een verwijzing naar Omar Khayyam, en de treffende karakterisering van het schaakspel: twee kleuren die elkaar haten.

Raf

Edrez / Schaak

I

En su grave rincón, los jugadores
In hun plechtige boek, bewegen de spelers
Rigen las lentas piezas. El tablero
De langzame stukken. Het bord houdt ze tegen
Los demora hasta el alba en su severo
Tot de dageraad in hun strenge wereld
Ambito en que se odian dos colores.
Waarin twee kleuren elkaar haten.

Adentro irradian mágicos rigores
Binnen de vormen straalt de magie
Las formas: torre homérica, ligero
Striktheid: bomerische toren, snel
Caballo, armada reina, rey postrero,
Paard, gewapende koningin, cruciale koning,
Oblicuo alfil y peones agresores.
Schuine loper en agressieve pionnen.

Cuando los jugadores se han ido,
Zodra de spelers eindelijk weggaan,
Cuando el tiempo los haya consumido,
Eens de tijd ze heeft verslonden,
Ciertamente no habrá cesado el rito.
Zal het ritueel niet zijn geëindigd.

En el Oriente se encendió esta guerra
In de wereld zoals de onze laat veel oorlog op
Cuyo anfiteatro es hoy toda la tierra.
Wiens amfiteater vandaag de gehele aarde is.
Como el otro, este juego es infinito.
Net als dat andere, is die wedstrijd oneindig.

II

Tenue rey, sesgo alfil, encarnizada
Zwakke koning, scheve loper, meedogenloze
Reina, torre directa y peón ladino
Koningin, directe toren en sluwe pion
Sobre lo negro y blanco del camino
Zoeken en waarden de gewapende strijd
Buscan y libran su batalla armada.
Kruisen het zwart-wit van het veld.

No saben que la mano señalada
Ze weten niet dat de spelers zijn geselecteerd
Del jugador gobierna su destino,
Hand regelt hun lot,
No saben que un rigor adamantino
Ze weten niet dat een onnaamkenigheid
Sujeta su albedrío y su jornada.
Hun wil bepaalt en de regels van hun dag.

También el jugador es prisionero
De speler is ook een gevangene
(La sentencia es de Omar) de otro tablero
(Omar's gezegde) van een ander bestuur
De negras noches y blancos días.
Van zwarte nachten en witte dagen.

Dios mueve al jugador, y éste, la pieza,
God beweegt de speler, en bij, het stuk.
¿Qué dios detrás de Dios la trama empieza
Welke god achter God vervekt het plot
De polvo y tiempo y sueño y agonías?
Van stof en tijd en droom en kwellingen?

Ook zo'n woord. Nachtkastje. Nog uit de tijd dat de bakker met een tweewielige broodkar langs kwam, de melkboer een half literkje afmat in een tinnen maatbeker en ik als kind te logeren ging bij Tante Beppie. Naast het bedje stond er een nachtkastje. Met een glaasje water er op voor als ik 's nachts dorst kreeg. Maar goed, nu staat er naast mijn eigen bed een eigentijds nachtkastje. Met een weker er op. En op de vloer er onder een telefoon, een vaste, zo een uit de tijd dat telefoons nog aan een lijntje zaten.

Die telefoon staat daar al jaren in volstrekte stilte. Ooit neergezet voor het geval dat, toen we ons huis lieten verbouwen. En vanmorgen vroeg ging-ie af. Ik schrok overeind, grabbelde onder het kastje, vond de hoorn en slikte mijn slaap weg. "Goedemorgen" wist ik. Ik kreeg een vrouwenstem met accent van verweg. "Hello sir, I am calling you from Playchess. It is about your chess game."

In het afgelopen seizoen blijk ik een externe partij gespeeld te hebben die door de tegenstander door Fritz was gehaald. Die analyse had hij op de website van zijn club gezet. En wat eenmaal op internet staat, zwervt over verre grenzen.

De partij was op het bureau van Playchess terecht gekomen, zei ze. Daar had men ontdekt dat er een wending in zat die Fritz was ontgaan. Ook in de nieuwste versie van Fritz zat een bug die pas aan de hand van mijn spel was ontdekt en die nu gerepareerd kon worden. En of ik de stelling alsjeblieft alsnog in Fritz wilde invoeren. Zij zou me die doorgeven.

Nou prima, dacht ik, ik was nu toch wakker, schoot uit bed en schoot in een broek, gauw naar de andere kamer. Ook daar heb ik een telefoon aan een lijntje. Daarmee nam ik het gesprek over, zette de PC aan en opende Fritz. De andere kant van de lijn gaf me de stelling door. Die kwam me vaag bekend voor, maar dat doen de meeste stellingen, dat vage dan.

De verrassing zat 'm in de witte looper van zwart, die van mij dus. Die stond keurig gepositioneerd in de dekking. "Maar", zei de vrouw, "zet 'm nu eens op b5, wat gebeurt er dan?" Ja, dan wordt m'n toren geslagen, dat lijkt me niet handig. "En zet 'm nu eens naar a4?" Kom zeg, dan wordt ook m'n dame geslagen! "Maar", zei de vrouw, "nu kun je schaak geven met je paard. En op de volgende zet is 't mat met je looper. Voer die zetten in. Als je me de loggevens van Fritz geeft, kan ik ze bekrachtigen. En als je dan de pc herstart, dan herstelt Fritz z'n bug automatisch."

Vanmorgen vroeg ging de telefoon. Ik schrok overeind, grabbelde onder het nachtkastje, vond de hoorn en slikte mijn slaap weg. "Goedemorgen" wist ik. Ik kreeg een vrouwenstem met accent van verweg. "Hello sir, I am calling you from Microsoft. It is about your computer."

Gedurende de hittegolf van de afgelopen zomer zocht ik verkoeling op het terras van het schaak café. Een bejaarde man schoof onverwacht aan en riep "Hoi". Ik zei ook maar "Hoi", wat moet je anders. Nogal onverwacht rommelde de man een schaakbord tussen ons in, en begon me uit te leggen hoe onze maatschappij in elkaar zit.

"Kijk," zei hij. "Neem die meester in de rechten, met die gele broek. Een keurige man, die als advocaat zijn geld verdient heeft. Niets op aan te merken. Hij heet Hiddema. Met zijn pensioen zou ik m'n gezicht niet op de tv laten zien. Maar hij wil ondanks zijn leeftijd graag in beeld komen. Daarom heeft hij zich aangesloten bij het Forum. Goed, ik heb daar toevallig ook voor gestemd. Daarom hebben ze in een keer twaalf zetels gewonnen."

We speelde inmiddels een valse Siciliaan, de spraakwaterval tegenover me vloeide vrolijk verder. "Intussen blijkt het, net als bij iedere nieuwe partij, een zoietje te zijn. Kijk, Thierry Bandet was niet te vertrouwen, maar hij had de oud-VVDer Henk Otten als tweede man. Die heeft de uitgangspunten van het Forum mooi verwoord. Maar hij is er nu uitgegoot, vanwege een greep in de kas. Dan kan die advocaat Hiddema wel gaan bemiddelen, maar daar wint het Forum mijn stem niet mee terug."

Ik probeerde hem er op te wijzen dat wel meer nieuwe partijen groot werden en weer verdwenen, net als mijn paard dat tegen een vorkje was gegallopeerd. "Dat weet ik," zei de bejaarde baas. "Ik stem al zo'n vijftig jaar, en ik heb ze allemaal in het zadel geholpen. Dat begon al met de partij van boer Koekoek. En met DS70, dat zich afsplitste van de PvdA en met Drees jr. acht zetels won. Heb ik voor gestemd. Net zo als voor de PSO dat zich in 1986 aan de PSP ontworstelde. En de Nieuwe Partij in 1993 en de Senioren 2000, die zich in 1995 van het Algemeen Ouderenverbond afsplitste. Natuurlijk heb ik op Wilders gestemd, toen die de PVV oprichtte en bij de eerste verkiezingen negen zetels won. En Trots op Nederland van Rita Verdonk, en Partij voor Nederland van Hilbrand Nawijn, en Democratisch Politiek Keerpunt van Hero Brinkman. En zo kan ik nog wel meer partijen noemen. Allemaal weer verdwenen."

Oeps, daar verdween ook mijn dame. Bitter vroeg ik of hij nog wel eens zou gaan stemmen. "Dat hangt van de krantenberichten af," zei hij. "Als er eindelijk een partij opgericht wordt waar ik het helemaal mee eens ben, dan ga ik erop stemmen. Maar anders niet. Je moet het zo zien. Het is in deze dagen veel warmer dan normaal. Daarom neem ik de vrijheid om een kleine bijdrage te vragen. Tegen de dorst. In de winter zou ik dat nooit doen. Dan heb ik altijd een fles bij me. Maar nu, in die hitte, heb ik de uitgaven van deze maand alvast opgedronken."

Hij keek me dwingend aan, ik keek vakkundig de andere kant op. Abrupt schoof hij zijn stoel achteruit en stond op met een veel te luid "Je krijgt mat in één."

De Wedstrijden

Voor het eerst neemt EsPion deel aan de competitie van twee grootheden: de SGA en de KNSB. Dit zijn de deelnemers en hun teams:

EsPion KNSB Klasse 5E

Zaterdag 2 november gaat 't los. Zet 'm op.

Vincent van den Eijnde
Dick van der Eijk
Constantijn Dekker.
Eric Junge
Pieter Pelleboer
Johan Metz
Tim van Daalen
Frank Steensma

EsPion 1 - SGA Klasse 1B

Woensdag 9 oktober is de eerste krachtmeting uit, bij De Amstel 1.

Vincent van den Eijnde
Constantijn Dekker
Ramon Kok
Eric Junge
Henk Enserink
Roland Wastiaux TL
Pieter Pelleboer
Rudolf van Velden

EsPion 2 - SGA Klasse 2B

Donderdag 17 oktober begint het team uit bij Oosten-Toren 2.

Dick van der Eijk
Ric Wieringa
Peter Urbanus
Willem Alpherts
Johan Metz TL
Mart Ran
Frans Kerkhoff
Harrie Boom

EsPion 3 - SGA Klasse 3B

Donderdag 3 oktober ontvangt het team de spelers van De Raadsheer 4.

Ton van der Eyden
Alfred Vellekoop TL
Harold van der Laan
Frank Steensma
Eugen Merkul
Maarten Berg
Jos Hillebrand
Mick Vaassen

EsPion 4 - SGA Viertallen A

Dinsdag 15 oktober wordt in Weesp bezoek gebracht aan WSC 1.

Marcel Kusse
Robert Schalekamp
Jaap de Kreek
Tom Kooij TL

- o - 0 - 0 -

Die niet zet die niet wint

Als herinnering voor onze verstokte toernooitijgers: de begindata.

Zondag 13 oktober

12e Raadsheer Kattenburger Open.
E-mail: gerie@hetbadhuis.nl.

Zondag 13 oktober

10e Fischer Random Competitie
E-mail: jhm.teeuwen@planet.nl

Vrijdag 25 oktober

Het 33ste Eijgenbroodtoernooi.
E-mail: eijgenbrood@gmail.com

Zondag 17 november

Het 25ste Kees Besselinktoernooi.
E-mail: toernooi@espion.amsterdam.

- o - 0 - 0

Wie, wat en waar

EsPion

Sinds 23 mei 2014. www.espion.amsterdam

Voorzitter:

Ric Wieringa, 0622 – 45 06 20
voorzitter@espion.amsterdam

Secretaris:

Harrie Boom, 020 – 664 91 39
secretaris@espion.amsterdam

Penningmeester:

Henk Enserink, 030 - 666 40 24
penningmeester@espion.amsterdam
NL43 INGB 0006 5284 13

Bestuurslid externe betrekkingen:

Roland Wastiaux, 020 – 692 43 66
externebetrekkingen@espion.amsterdam

Wedstrijdleider extern:

Henk Enserink, 030 - 666 40 24
extern@espion.amsterdam

Wedstrijdleider intern:

Harrie Boom, 0640 – 47 42 83
Afmelden tot uiterlijk 18:00 uur
intern@espion.amsterdam

Website

Mick Vaassen, 0629 – 56 63 81
webmaster@espion.amsterdam

Redactie

Materiaal (lieft als Word-bestand)
redactie@espion.amsterdam

